

ФРЕДЕРИК БЕГБЕДЕ ДЕМОДИРАН ТЕКСТ

Превод от френски: Красимир Петров, 2004

chitanka.info

Ню Йорк at last. Крайно време беше да захвърли елементарната мудност на европейските нощи с техния леснодостъпен разкош. Да действа, без да му мисли много, да извърши тъй нужната безнаказана постъпка, задължителната приумица, която да намери основание в собствената си свършена ненужност. Мамка му, импровизацията е голямо наслаждение! Досуц като живота, вечерта завършва добре само ако е започнала зле.

Да заминеш — ето една дума, която твърде рядко бива осъществена на дело. Думите не бива да се мечтаят, а да се живеят. През мазното стъкло на таксито Брийан съзерцава истеричните небостъргачи на световната столица. Беше му хрумнало да напусне Париж, докато разсеяно беседваше с Марта, дребна и бузеста, но в замяна на това много богата американка. Тя се бе приближила до него на ръба на бездната, докато стояха на терасата на неговия апартамент с изглед към града, и бе започнала да му разказва в безкраен монолог за своя застоял живот. Пред перспективата да припадне от досада, Брийан бе предпочел да избяга, да напусне града по средата на едно изречение и да се напие в самолета.

Тази история започва в пет и половина сутринта, ала във въпросния момент героят едва ли би бил способен да види стрелките на часовника си. Горд от плачевното състояние, в което е изпаднал, Брийан пълзи прав. Посред тресавището на някакъв синкавозелен бар на авеню В той се оказва единственият тип със смокинг в разгара на август. Шалът му не се набива вече чак толкова на очи, тъй като и той е доста смачкан от безсънната нощ. На Брийан му става приятно при мисълта, че носи същите дрехи, както осем часа преди това от другата страна на Атлантика.

Пълната луна се е набола върху осветената стрела на Крайслер билдинг. Брийан няма вече цигарени хартийки и е обречен да мачка между пръстите си безсилната трева. Боклукчийските кофи преливат върху тротоара, а босият негър, който спи върху топлата решетка на метрото, прилага политиката на протегнатата ръка. Тази сутрин Брийан няма да повръща. Ще си остане в съзнание, достатъчно е да не смесва питиетата. В крайна сметка има много други начини човек да се бори с действителността, освен да изпада всяка нощ в кома... В смисъл по-опасни начини. Целта при това си остава все същата: състояние на забрава, времето спира, бъдещето отстъпва място на едно

вечно настояще. Преставя да ти пука за понятия като място и време — съмна ли се вече? Какви са тези хора? Къде е джинът? Защо точно този диск? Всичко става смътно и човек може да върви със стъклен поглед и походка на сомнамбул сред тълпите, да броди по улици без изход, населени с хлебарки и клошари, и да заспива усмихнат с глава в канавката или пък върху тялото на жена, в което не може да проникне.

Във всеки случай за Брийан изискаността от края на века не е нещо, което може да се изчисли. При него дендизмът, също както парите и пороците, си е вроден — негово второ аз. Днес е измъчван от терзания художник или пък забогатял от технологии кибер-пънкар. Но утре... Дали отново ще се превърне в преситено татково синче, на каквато мисъл навежда неговата слабост към шапките, към обещанията и към марксистките революции?

При това нищо не му струва да заспи. Само че Брийан е глътнал някакво хапче, което гони съня. Тръгна си, без дори да удари един език на хубавичката сервитьорка. Под него мокрият тротоар блести като някаква бездна, от която никнат безброй падащи звезди. Колебае се, преди да не се хвърли под грамадния жълт камион. Не го прави, само защото предпочита да бъде смазан вътрешно. От небето се леят мъгливи струи (китайската светлина е хлъзгава и неясна, а прозорците на обществените перални бълват жълтеникав дим). Приискава му се да повърви пеша, така че не се налага да приглася косите си назад: горещата вода сама ще направи това. Ако от нея гримът се разтече, толкова по-добре, защото за да бъдеш истински фантом, не е достатъчно да имаш бледо лице.

Една-единствена мисъл притеснява Брийан, докато небето просветлява между ръждивите пожарни стълби: дали да слезе преди закуска. Открай време животът му е бил поредица от колебания. Така мина и вечерта: дали да се засмее насила, дали да си представи, че в ресторант „Валтазар“ цари международна светска суета, дали да се овъргала в опасната тиня на клуб „Хелфайър“, дали да си смръкне в кенefите на „Спай“ или да изчука отзад мнимата херцогиня върху задната седалка на своя силвър шедоу, подлагайки се по този начин на риска да получи някое отвратително схващане? В действителност Брийан е в плен на съвсем обикновена жажда за приключения, която се сблъсква с една прекалено рационална епоха. Би ли могъл да мисли като Бодлер, използвайки думите на Буковски? Свит върху пода на

някакъв таван в, Ийст Вилидж, той съзерцава браздите на древна грамофонна плоча, сипейки всякакви мръсотии по адрес на компакт-дискете.

Когато се събужда, вече е нощ. Решението е взето: ще поддържа махмурлука си в „Хаос“, за да убеди околните, че все още е жив. На ъгъла го очакват. Дали се казва черно червило за устни или чернило за устни? При отсъствието на слънце Брийан не вижда нищо през слънчевите си очила. Прекрасно: важно е тебе да те поздравяват.

Човек трябва да живее с 800 км в час и веднага след това да умре с мозък, размазан като сперма по предния капак. Да живее с 800 км в час, за да няма време да чуе края на хита от това лято. Да бъде един вечно ненаситен метеорит, от който никой няма да има време да се възползва. И преди всичко да привлече върху себе си всички най-идиотски опасности, особено когато е облачно. Декадансът не е само търсене на изкупление, а преди всичко начин на живот. Такситата напразно надуват клаксоните, а ако неоновите светлини на хотела мигат, то е само защото са повредени.

В „Хаос“ е по-задушно, отколкото навън, независимо на кой етаж си. Танцът е нещо повече от език на тялото: ритмите се усилват, черепите започват да пукат, силата на звука е по-важна от мелодията. Няма време за отдих, защото опиянението е неразривно свързано с движенията. Брийан вече не си спомня дали предпочита едрите или малките гърди.

Стига сме гледали как се разпада нашият живот: по-добре нека да съсипем живота на другите. Момичето с флуоресциращи нокти и коси е поело прекалено много водка с тоник и сега спи пред екрана с хард порно. Животът трябва да тече единствено в сегашния момент. Утрешният ден няма никакво значение, стига да е по-лош от днешния. След малко, в някаква непрогледна просъница, Брийан ще се надигне, за да изрисува женски силует с бяла боя върху черната стена. В апартамента му ще липсва въздух, също както и навън. Ще трябва да се просне по корем върху мокета. По краката му ще полепнат трохи.

Може ли човек да си представи по-адско изтезание от това да те събуди звукът на мобилен телефон? Усилвано от тревогата, пронизителното пищене става непоносимо като пневматичен чук, като спирачките на влак, като крясък от болка, едно остро стържене, което раздира тегнещата тишина на утринната празнота. Ако не умреш,

отговаряш. Краката се препъват в празни бутилки (от отдавна изпит алкохол с идиотски названия), главата се блъска в полуотворени врати, тялото се сгромолясва върху студената стомана, а лявата ръка се нахисва в лепкава локва. Външното стълбище с изнемощели стъпала не е чак толкова опасно, въпреки разнебитената площадка.

Никакъв спомен от предишната вечер, никакви намерения за предстоящата. За момента е достатъчно да послушаш класическа музика, докато се оглеждаш в екрана на угасналия телевизор. Или да съзерцаваш тавана, докато си измисляш разни порнографски пози, прекалено сложни, за да бъдат описвани тук. Дявол да го вземе, какво трябва да направи човек, за да се приведе отново в движение? Това, че не повръщаш, все още нищо не означава. Да изчакаш векът да свърши. Само че той умира от прекалено бавна смърт.

Брийан вече е прав и залита с танцова стъпка. Протяга се, а в това време през зрителното му поле (ограничено от прозореца на дневната) прелита вертолет. Сетне, присвист върху канапето, той най-после успява да отговори на телефонното повикване. Защо паяците не се хващат в собствените си мрежи? Облаците се разсейват прекалено бързо и не след дълго слънцето отново нагрява асфалта. Аз все още съм тук и продължавам да живея. Удоволствието си има предимство: за разлика от щастието то съществува. Да, добре, връщам се в Париж, и аз те обичам липсваш ми извинявай извинявай извинявай чакай ме идвам.

Колко ли е часът? През щорите се процеждат ленти осветен прах. Силна, безумна страст под звуците на пиано. Да разбиеш безвъзвратно сърцето си, да провалиш живота си заради някого и да плачеш, горко да плачеш! Вече няма нужда от жигосване, нито от бичуване. Просто се оставяш на милостта на нейните очи и на нейните устни. При мисълта за целувките и парфюма ѝ на теб отново не ти достига въздух.

Най-добре би било отначало тя да не те харесва. С каква наслада би страдал при мисълта, че други могат да положат глава в извивката на нейното рамо. В помръкналия Париж ще гледаш щастливите хора около себе си и ще издишваш облаци тъга. Ако имаш късмет, тази меланхолия ще те направи плах и ще престанеш да се колебаеш между нея и наркотика: твоята нова дилема ще бъде тя или самоубийството.

Каква е разликата между това да обичаш и да се преструваш, че обичаш, при положение че успееш да излъжеш самия себе си?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.